

MULȚUMIRI

Îi mulțumesc din inimă lui Jean Callanan pentru sprijin, dăruire și curaj. Prima dată când am întâlnit-o, îngerii mi-au spus că ea va juca un rol esențial în a mă ajuta să scriu și să public această carte. Nu știa cât timp, efort și muncă grea vor fi necesare. Îi mulțumesc pentru firea ei optimistă, pentru entuziasm, răbdare, generozitate și prietenie. Le mulțumesc îngerilor pentru că mi-au adus pe cineva cu multă experiență în afaceri, lucru care s-a dovedit a fi de neprețuit.

Am avut parte de cel mai bun editor din Marea Britanie, Mark Booth. Încrederea lui și credința în această carte au reprezentat o diferență enormă. Munca lui a depășit granițele stabilite de orice alt editor. Îi mulțumesc din inimă acestui om minunat și special care mi-a devenit un bun prieten, și le mulțumesc îngerilor pentru că mi l-au trimis.

Pentru ediția din Statele Unite ale Americii, am fost binecuvântată cu existența unui alt editor excepțional, Jason Kaufman. Să ai un editor strălucit este un privilegiu; să ai doi este o dovadă a modului în care îngerii au făcut

minuni în legătură cu această carte. Profunzimea spirituală a primei mele conversații cu Jason încă mă uimește.

Mulțumesc echipei Doubleday, în mod special lui Trace Murphy, care a fost pasionat de această carte încă de la început (fără pasiunea lui, Doubleday nu mi-ar fi publicat cartea), și lui Robert Bloom, care a fost de mare ajutor. Fără îndoială, până când vor fi citite aceste mulțumiri, voi face o nouă listă cu angajați ai editurii Doubleday cărora mi-aș fi dorit să le mulțumesc. Permiteți-mi să le mulțumesc acum.

Teri Tobias de la Sanford J. Greenburger Associates mi-a acordat un ajutor semnificativ. Mulțumită muncii ei, această carte este pe cale să devină un bestseller internațional. Apreciez mult contribuția și susținerea ei.

La această carte m-au ajutat și mulți oameni pe care mă bucur să-i numesc prieteni. Îi mulțumesc lui Stepher Mallaghan pentru generozitatea, entuziasmul și bunătatea lui... și pentru faptul că-mi este un prieten atât de bun; lui Daniel O'Donnell pentru încurajările lui și pentru că mi-a deschis primele uși; lui Jim Corr pentru sprijinul, generozitatea și curiozitatea lui; lui Eoin MacHale pentru că a creat o minunată pagină web și Patriciei Scanlan pentru că m-a încurajat.

Le mulțumesc prietenilor mei Catherine și John Kerrigan, care mi-au asigurat un sprijin enorm atât în vremurile bune, cât și în cele rele; îi mulțumesc lui Sally White pentru că m-a făcut să râd; lui John Carty pentru că a fost alături de mine; lui Brian Kelly pentru susținerea și generozitatea lui; familiei Quigley pentru ajutorul în problemele practice pe care toate mamele trebuie să le rezolve.

În încheiere, le mulțumesc copiilor mei, care s-au îngrijit să fiu întotdeauna cu picioarele pe pământ! Le mulțumesc mult pentru că mi-au fost alături – în special celui mic, a cărui viață a fost dată peste cap de această carte.

CAPITOLUL 1

Privind cu alți ochi

Când aveam doi ani, doctorul i-a spus mamei că eram „retardată“.

Când eram copil, mama mea a observat că păream să fiu mereu în lumea mea. Chiar îmi amintesc faptul că stăteam culcată în pătuț – un coș mare – și că o vedeam pe mama aplecându-se asupra mea. În jurul mamei vedeam ființe minunate de lumină, care străluceau în toate culorile curcubeului; erau mai mari decât mine, dar mai mici decât ea – cam de mărimea unui copil de trei ani. Aceste ființe pluteau în aer precum penele; și îmi amintesc cum întindeam mâna pentru a le atinge, dar nu am reușit niciodată. Eram fascinată de ele și de luminile lor frumoase. Pe atunci nu înțelegeam că vedeam ceva diferit față de ceilalți oameni; mult mai târziu aceste ființe mi-au spus că erau îngeri.

Odată cu trecerea lunilor, mama mea a observat că mereu priveam sau mă uitam fix la altceva, indiferent de

felul în care încerca să îmi atragă atenția. Adevărul este că mă aflam în altă parte: eram departe, cu îngerii, urmărind ce făceau, vorbind și jucându-mă cu ei. Eram captivată.

Am început să vorbesc târziu, dar am purtat conversații cu îngerii de la o vârstă fragedă. Uneori foloseam cuvinte pe care le înțelegem toți, dar câteodată acestea nu erau necesare – ne citeam gândurile. Credeam că toată lumea poate vedea ceea ce vedeam eu, dar apoi îngerii mi-au dat de înțeles să nu mai spun nimic nimănui despre ei, că ar trebui să fie secretul nostru. De fapt, timp de mulți ani i-am ascultat pe îngeri și nu am spus oamenilor nimic din ceea ce vedeam. Doar acum, scriind această carte, povestesc, pentru prima dată, o mare parte a lucrurilor pe care le-am văzut.

Observația pe care a făcut-o doctorul când aveam doar doi ani avea să-mi afecteze profund viața: mi-am dat seama că oamenii pot fi foarte cruzi. În momentul în care m-am născut, în 1955, părinții mei locuiau în Old Kilmainham, în apropiere de centrul orașului Dublin. Tatăl meu închiriasse un mic atelier de reparat biciclete, care avea anexată o căsuță. Dacă treceai prin atelier și făceai stânga, ajungeai la o căsuță dărăpănată. Aceasta făcea parte dintr-un șir de case și magazine vechi, însă multe dintre ele erau goale sau abandonate din cauza stării în care se aflau. În majoritatea timpului trăiam într-o singură cămăruță de la parter: aici găteam, mâncam, vorbeam, ne jucam și chiar ne spălam într-un bazin metalic mare, care stătea în fața focului. Casa nu avea baie, iar afară, în capătul unei alei din grădină, era un șoproan cu toaletă. La etaj erau două mici dormitoare;

la început am împărțit camera și un pat cu sora mea mai mare Emer.

Nu vedeam doar îngeri (și îi vedeam constant – din momentul în care mă trezeam până când mergeam la culcare), ci și spiritele oamenilor care muriseră. Fratele meu, Christopher, s-a născut cu un an înaintea mea, dar a murit când avea cam zece săptămâni. Deși nu l-am văzut cât a fost în viață, vedeam cum arăta – avea părul brunet, în timp ce eu și sora mea aveam părul blond – și, de asemenea, mă jucam cu spiritul lui.

Pe atunci nu mi se părea că era ceva ciudat; îl simțeam ca și cum ar fi fost un alt copil, deși avea o înfățișare mai strălucitoare. Totuși, unul dintre lucrurile care m-au făcut să-mi dau seama că era diferit a fost faptul că își putea schimba vârsta. Câteodată apărea ca un copil, dar alteori părea de aceeași vârstă cu mine, mergând șovăitor pe podea. Nu apărea mereu, ci tot venea și pleca.

Într-o după-amiază târzie și rece de iarnă, pe când se întuneca, eram singură în mica sufragerie a casei din Old Kilmainham. Focul era aprins în șemineu, care de altfel era și singura lumină din cameră. Lumina flăcărilor pâlâia pe podeaua unde stăteam, jucându-mă cu niște cuburi mici din lemn, făcute de tatăl meu. Christopher a venit să se joace cu mine. Stătea mai aproape de foc – spunea că este mult prea cald pentru mine în acel loc, dar că era în regulă pentru el, din moment ce nu simțea căldura. Am construit împreună un turn. Puneam un cub jos, iar el punea altul deasupra lui. Turnul devenea foarte înalt și, deodată, mâinile noastre s-au atins. Eram uimită – îl simțeam atât de diferit față de alți oameni pe care îi atinsesem. A scânteiat când l-am atins; de parcă din el ar fi zburat steluțe. În acel moment am intrat în el (sau poate că el a intrat în mine);

parcă am fi fuzionat și am fi devenit o singură ființă. În stare mea de șoc, am dat peste turnul făcut din cuburi!

Am izbucnit în râs, apoi l-am atins din nou. Cred că a fost pentru prima dată când am înțeles pe deplin că el nu era făcut din carne și oase.

Niciodată nu l-am confundat pe Christopher cu un înger; îngerii pe care îi vedeam aveau uneori înfățișare umană, dar chiar și atunci cei mai mulți aveau aripi și picioarele lor nu atingeau pământul, iar în ei strălucea o lumină. Câteodată, îngerii pe care îi vedeam nu semănau deloc cu oamenii, ci îmi apăreau sub forma unei lumini foarte strălucitoare.

Christopher apărea des în preajma mamei. Uneori mama stătea pe scaunul de lângă foc unde adormea și îl vedeam cum se așeza în brațele ei. Nu știam dacă mama era conștientă de prezența lui Christopher.

– Să-i spun mamei că ești aici? l-am întrebat eu.

– Nu, nu poți să-i spui, a răspuns el. Nu ar înțelege. Dar uneori mă simte.

Într-o dimineață de iarnă, la răsăritul soarelui, îngerii au venit lângă patul meu. Eram ghemuită sub pături; sora mea Emer, cu care împărțeam patul, nu era acolo și Christopher s-a ghemuit lângă mine, în locul ei. M-a gădilat.

– Uite, uite, Lorna – acolo la fereastră, mi-a zis el.

Așa cum am spus, îngerii pot îmbrăca forme și mărimi diferite; în acea dimineață arătau precum fulgii de zăpadă! Sticla ferestrei părea să fie făcută din aburi și fiecare fulg de zăpadă se transforma într-un înger de mărimea unui copil. Îngerii erau apoi purtați de o rază de soare prin fereastră și fiecare părea acoperit cu fulgi de zăpadă albi și strălucitori. Când îngerii mă atingeau, fulgii de zăpadă cădeau pe mine; mă gădilau în timp ce mă atingeau și, în mod surprinzător, îi simțeam calzi, nu reci.

– Nu ar fi minunat, a spus Christopher, dacă toți ar ști că și-ar putea umple buzunarele cu îngeri; că ar încăpea mii de îngeri într-un buzunar, la fel ca fulgii de zăpadă, că i-ar putea purta cu ei și că nu ar fi niciodată singuri?

– Dar dacă s-ar topi în buzunarele lor? l-am întrebat eu, întorcându-mă spre el.

– Nu! Îngerii nu se topesc niciodată! a chicotit Christopher.

– Christopher, mi-aș dori să poți încăpea în buzunarul mamei ca un fulg de zăpadă și să-i fii alături mereu, i-am răspuns destul de trist.

S-a întors și m-a privit, așa cum eram ghemuiți în pat.

– Știi că sunt deja acolo, mi-a zis el.

Când am crescut, mama mi-a spus că a avut un fiu numit Christopher, care s-a născut cu un an înaintea mea, dar care a trăit doar zece săptămâni. l-am zâmbit și atât. Îmi aduc aminte că am întrebat-o unde a fost îngropat Christopher și ea mi-a spus că se afla într-un mormânt nemarcat (așa cum era obiceiul atunci), într-un cimitir pentru copii din Dublin.

Este trist că nu există un mormânt cu numele lui unde să-l pot vizita, dar nu l-am uitat. Câteodată, chiar și acum, după atâția ani, simt mâna lui Christopher în buzunarul meu, prefăcându-se că face fulgi de zăpadă, amintindu-mi că nu sunt niciodată singură.

Am aflat mai multe despre Christopher și mama mea într-o zi, când aveam patru sau cinci ani. Stăteam la masă legănându-mi picioarele și luam micul dejun, când l-am zărit pe Christopher arătând ca și cum ar fi avut doisprezece ani, alergând prin cameră spre ușa atelierului, chiar în momentul în care mama a intrat cu niște pâine prăjită. Avea un zâmbet mare pe față.

– Lorna, este o surpriză pentru tine în camera din spate a atelierului, sub masa de lucru a tatălui tău! mi-a spus ea.